

درس اول

فَالرَّسُولُ يَأْتِي قَوْمًا مُّخْدِلِينَ إِلَيْهِمْ الْقُرْآنَ مَهْجُورًا.

سوره فرقان ۲۵

آیه ۳۰

پیغمبر گفت: صاحب خیارا فوم من قرآن را هجو رسانخاند.

قالَ: لَعْنَتْ. رَسُولُ: فَرِسْتَادِه پیغمبر. یا: رَأْتِ: صاحب خیارا. حَبْ خیارا. رَأَنْ: بُشَّرَ کَهْ قَوْمٌ قَوْمٌ

بِیْ: بن. آم. اَخْدُوا بَکْرَتَه. هَذَا: این قرآن: قرآن را هجو رسانخانه پیغمبر گفت.

این آیه را با معنی روان دلخت یا آن دشمن، آیه و سوره دنام سوره آن پیغمبر دو مرعن آن کامل فدر کنید. تا خوب شوهد آن بشود.

إِذَا النَّبِيُّ عَلِيلُكُمُ الْفِتْنَةِ لَقَطَعَ اللَّيْلَ الْمُطْلَمَ فَعَلِيلُكُمُ الْقُرْآنِ.

رسول خداوند اصل کافی

وقتی فتنه مثل پاره نمی شست تاریک کار بر شما مشتبه کرد، و طیف شماست که از قرآن راهنمائی نخواهد.

إِذَا وَقْتَ كَهْ زَمَانِيْ دَهْ بَوْقَعَ دَهْ بَهْنَمَانِيْ دَهْ. إِذَا النَّبِيُّ عَلِيلُكُمُ الْفِتْنَةِ فَتَنَهْ. لَكْرَفَاتْ. گَرْ: مثل. مَاءِدْ. لَيْلَ: بَثْ سَطْلِمْ: تاریک. قَ: پس. نیا بارین عَلِيلُكُمْ: بَرْشَه. دَهْ: به قرآن: قرآن تذکر، این کلات در قرآن زیاد می آید آنها را کامل حققط کنید. شما در فهم معنی قرآن بشرت نمکنید.

یا، رَأَنْ، بِیْ، هَذَا، إِذَا، عَلِیْ، بَهْنَمَانِیْ، گَرْ، گَرْ، دَهْ.

دو قاعده مهم: آگر اسمی بعد از فعل باید و آخر آن فتحه (۱) داشته باشد، آن اسم معنول جمله است و فتحه (۲) آرن معنی "را" مگذید.

مثل: الرَّسُولُ، الْفِتْنَةُ

اگر اسمی بعد از فعل باید و آخر آن فتحه (۱) داشته باشد، آن اسم معنول جمله است و فتحه (۲) آرن معنی "را" مگذید.

مثل: الْقُرْآنَ

۵۰ آیه ادل سوره بغره را نکلام کنید، و هر جاییکی از این کلات با عملهای را دیده ایان را معنی کنید.

درس دوم

سرمه ۷۳۰ متر

فَاقْرُوا مَا تَسِّرَ مِنَ الْقُرْآنِ.
بِنَارٍ إِنَّمَا يَجِدُ مِيقَاتِهِ فَرَأَنَ بِحَوْلِهِ.

آیه ۲۰

ذ: پس بنا بر این را قرئاً بخواهید ما آنچه تدبیر است بمحض هست. میتوانید من: من: از آن قرآن: قرآن بخواهید آیه دو شماره آیه دو سویه دنام کوره یا برگیرید و حکم خداوند را اجرالینه و تا آنکه دستور ایجاد قرآن بخواهید.

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ

سورة ۴ نساء

آیه ۸۲

آیا «در باره سیکه آبات) قرآن کنی اند لشند؟!

آ. حل: آیا ذ: پس بنا بر این لازمه يَتَدَبَّرُونَ: می اند لشند. فَمَيَسَّرَ. لَا يَتَدَبَّرُونَ: کنی اند لشند. آن قرآن توجیه داشته باشید که ما معنی قرآن را تغییر دهیم تا باره آن نگرواند لشند. پس اگر عربی عیند ایسید برا کی فهم قرآن ترجمه آن را بخواهید.

علّا مه طباطبائی ذیل این آیه رفعی المیزان میگوید: «از این آیه واضح شد که دنیم ای عادی قرآن را عی غمینه بخواند آن میگردد».

معنی این کلامات را خوب یا برگیرید. چون شاید فهم معنی قرآن نگه میگذرد. چون در قرآن تراویث ده. ذ: ما. من. ا.

قاعدہ: اگر کلمه ای رفعه باشیم که ادل آن «دی»، «یادی»، «آخر آن» «وُن» باشد تا میگردد (آنها)

«(ایکار ای میگذرد) برا کی معلوم شدن کاری که میگذرد «دی» و «وُن» و حکایت آن را برگرد ایم و آنچه باقی مانده بخواهیم.

مثل نَظِّمُونَ: نظم میگذرد. يَكْبِسُونَ: کب میگذرد يُنْفِقُونَ: انفاق میگذرد. يُؤْمِنُونَ: ایمان دارند.

توجه: الْقُرْآنَ (وَ قَرَآنَ رَا) فتحه (س) آخر (س) «ثُن» مفعول سهت بمعنی «در را» میده و لک مفعول

بیکاره در زبان های فرق میگذرد. یعنی درین زبان مفعول بوسطه یا صریح بکار میرند و در زبان دیگر مفعول بوسطه یعنی

باکی از حروف اضافه. در ترجمه باید توصیه فرمود که وقتی از زبانی که مفعول بیکاره بکار رفته باز زبان دعوم ترجمه

میگنیم حرف اضافه را اضافه کنیم و وقتی بگذرد باید حرف خواهد را خذف کنیم لذا «قرآن را» (وَ قَرَآنَ رَا) را «در قرآن» (س) میگوییم.